

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὶ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ι ' σ τ ὴ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὶς εὐμούσου τελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν. κί' ὅποτος ἀπ' ἔξω θέλει

Ἐβδομον κί' εἰκοστὴν, μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐτος χίμα δάδεκα κί' ἑννακός' ἀκόμα,
ἔλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάθουνη σ' τὸ στόμα.

Ἄπριλ' εἰκοσιμία
καὶ Κρήτης τρικυμία.

Χίμα διακόσια τέσσαρα,
πάει κί' ὁ Βέ' στὸν Καίσαρα.

Στίχους μερικούς ἄς κάμω γιὰ τῆς κόρης μου τὸν γάμο.

Πάλ' Ἠσάκι χόρευε, πάλι στεφάνια γάμου...
ἀδειάζει τὸ σπιτάκι μου, πληθαίνουν τὰ παιδιά μου.

Κί' ὅπως ἀφίουν τὴν φωνὴν
μὲλις φτερώσουν τὰ πουλιά,
ἔτσι θαρρῶ πὼς ξεπετοῦν ἀπὸ τὸ σπητικό τους
καὶ τὰ' διαά μου τὰ πουλιά νὰ στήσουνε δικὸ τους.

Καὶ σένα, καλοῦτήστρα μου, μὲ πῆλπουσ σ' ἀντιπρόζω,
μὲ παλληκάρη διαιλεκτὸ νύφη σὲ καμαρόνο,
καὶ τὴν ἀπὸ χαρὰ πόνω κί' ἀπὸ χαρὰ θακρῶζω,
γιατί δὲν γίνεσαι χαρὰ χωρὶς καὶ κάποιο πόνω.

Σὰν τὸν ἀνθὸ τῆς λεμονιάς παρθενικὴ προχώρει
κί' ἡ ψυχικὴ σου παρθενιά ποτὶ νὰ μὴν πεύδανη,
κί' ὅσας εὐχαίς εὐχῆθηκα σ' τὴν πρώτη μου τὴν κόρη
τόσας καὶ τῆς μικρότερης ἄς ράνουν τὸ στεφάνι.

Ὁ Ξύλινος πολίτης 'στους βουλευτάς τῆς Κρήτης.

Φ.—Πρόσμενα μὲ κτυποκάρδι, Περικλέτο συμπολίτη,
νὰ μὰς εἴθουνε σ' τὴν Ἀθήνα Βουλευταὶ κί' ἀπὸ τὴν Κρήτη,
καὶ μὲ φλόγα σ' τὸ κεφάλι
καὶ μὲ φλόγα σ' τὴν ψυχὴ
ἐλεγα κί' ἐγὼ μεγάλην
νὰ τοὺς γίν' ὑποδοχὴ.

Ζήτω φῶναξ κί' οὐρρά
κί' εἶχα τόσο καρδιοκτύπι,

μὲ' ἠθουσιάζε χαρά,
ὅμως μ' ἔτρωγε καὶ λύπη.

Κί' ἔλεγα καθ' ἑκτονί:
τάχα τί μὰς ὠφελεῖ
κί' ἂν δεχθοῦμε σ' τὴ Βουλὴ
Βουλευτῆρους τῶν Κρητῶν;

Κί' ἂν καθίσω σ' τὴ Βουλὴ κί' ἡ τῶν Κρητικῶν ὁμάς,
ποῖό τὸ κέρδος καὶ γι' αὐτοὺς, ποῖό τὸ κέρδος καὶ γιὰ μ' ας;

Κί' ἂν ἀζῶρθον κί' ἐκεῖνοι
νὰ καθίσουν μὲ τοὺς ἄλλους,
τοὺς' δικούς μας παπαγάλους,
ἔνωσις μ' ἔμορπει νὰ γίνη;

Κί' ἂν κί' αὐτοὶ ὁ Κυβερνήτης
κάνη τόπο, κάνη θέσι
γιὰ τοὺς Βουλευτάς τῆς Κρήτης,
ποῖον τόφελος, μ' ἀμπέσει;

Κί' ἂν κί' αὐτοὺς τοὺς βοηθήση,
κί' ἀνεπίστως δὲν τοὺς διώξῃ,
ἀλλ' ἐν ὕμνοις, ἀλλ' ἐν δόξῃ
'σ' τὸ πλεῦρό του τοὺς καθίσῃ;

Κί' ἂν γενοῦν γι' αὐτοὺς πολλὰ,
κί' ἂν ἴβῃ τὸν Μακρινόρο, κί' ἂν ἴβῃ τὸν Γεωργαλά,
τί μὲ τοῦτο, Περικλέτο;

Ἄλλα πᾶν χαμένα πάλι,
κί' ἠθουσιασμοὶ μεγάλοι
καὶ ζητωκραυγαὶ τοῦ κάκου.

Κύττα γύρω τῶν Κρητῶν
στόματ'α γυπαετῶν,
καὶ κρωγμούς κοράκιων ἄκου.

Πάλι πάλι κολοσοὶ
περισφίγγουν τὸ νησί,
καὶ ξανακυττάζω λαφύρους
τοῦς ἀγρίους Μινωατῆρους.

Μὰς ἔθ'σαν σὰν καὶ πρῶτα...
πνίγω τὸν κάθε πόθο,
καὶ παγωμένα νοιώθω
τῶν Προστατῶν τὰ χυθῶτα.

Ἡ τόση προστασία
τῶν λιμασμένων γλάρων
τσακνώνει γὰρ θυσία
τοῦς Κρητὰς ἄρον ἄρον.

Ἐκεῖνοι δὲν ποιοῦν,
μῆτε τοὺς συγκινοῦν
ματιῶν ἀναλαμπᾶς
καὶ κόσμου προπομπᾶς.

Προστάτας συμφερόντων
δὲν συγκινοῦν γερόντων
λαχτάρας, κτυποκάρδια.

Ἄλλὰ μὲ κρύα μούρη
στέκουν καὶ πάλι νταῦροι
ἐμπρὸς στὴν Κρήτη βάρδια.

Εὐμένεια μεγάλη
νέλθῃ στὴν Κρήτη πάλι
κάθε φαρμακοῦτης.

Τοὺς βλέπω στὴ σειρὰ
καὶ σκούζω: τί γὰρ
'στὸ ροιζικό τῆς Κρήτης.

Κηδεμένες εὐμενεῖς,
κηδεμένες εὐγενεῖς,
μὰς ποιοῦν μὰς ἀγαπᾶνε.

Καὶ τοὺς Κρητὰς ἐν τιμῇ
'στὰ καράβια τῶν τοὺς πᾶνε
καὶ χορταίνουσε ψωμί.

Ἐτὴν ἐλεύθερη μητέρα
τί γυρεύουν νὰ κοπιάσουν,
ποῦ τὴν δέρνει φτώχεια, πείνα;

Καὶ δὲν κάθοντ' ἐκεὶ πέρα
τὰ στομάχια τῶν νὰ σπάσουν
μὲ τῶν ξένων τὴν κουζίνα;

Μὴ κανέναν τσιμουδιά,
δουδαμάρα καὶ σιγὴ ἢ,
κί ἢ φωνὴ σας θὰ πνιγῇ
'στὰ καράβια τῶν παιδιῶν.

Ἄς σιγῆσουν νέοι κρότοι,
τρῶτε πίνετε σ' ἔλαινα,

καὶ ξεγάστε τὴν Ἀθῆνα
μὲ τὸ ξένο φαγοπότι.

Τόκα μὰ καὶ τῆς Ἀγγλίας,
τόκα μὰ καὶ τῆς Γαλλίας,
τόκα καὶ γὰρ τῶσους ἄλλους
κηδεμόνας κοφαλόλους.

Δὲν ἀρίνου οἱ Προστάται
ὅπου θέλετε νὰ πάτε.
Τὸ καλό σας μελετοῦν
κί αἰχμαλώτους σας κρατοῦν.

Μῆτε θῆμα παραπέρα,
βάξουν καὶ τὴν Ἑγγλιτέρα,
ποῦ τὴν λένε γηραιά,
μέσα σὲ θαλακκοφάρα
νὰ σας θρέψῃ πάλι τῶρα
μὲ μπιφτέκια δωρεάν.

Ἄψτε μὲ στόμα χάσκα
τὴν Ἀγγλικὴ τὴν κάσκα,
κί ἔλατε στὰ μβαλά σας,
κί ἔλατε στὰ καλά σας.

Μὴ φουρίαις παρακαίρω,
καθίστε σ' ἀγὰ σας,
καὶ τὰς ζητωκραυγὰς σας
ἀφήτε κατὰ μέρος.

Αὐτοὺς δὲν εἶναι τρόπος
ἔτσι νὰ χολοσκάτε
αὐτοὺς, ποῦ φιλανθρώπως
σὰς ἔγιναν Προστάται.

Ἐποδοχὴ Κρητῶν φαντασιώδης καὶ πατριωτισμὸς ἐνθουσιώδης.

II.—Μολονότι πλέον εἶμαι, συμπολίτη μου χαζέ,
παιρωμένος καὶ μπλαζέ,
ἤθελα τοὺς βουλφῶρους τῶν Κρητῶν νὰ τραγουδήσω
καὶ νὰ τοὺς κλοκαρδίσω.

Κί ἔφραντάθηκα πῶς εἶδα
'στὴν ἐλεύθερη πατρίδα
τὰ παιδιὰ τοῦ Ψηλορείτη.

Κί ἀνεδόξα μετ' ἄλλων
συμπατριωτῶν ἐξ ἄλλων:
γειά σου, βράκα, γειά σου, Κρήτη.

Ἄνομισα γὰρ μὰ στιγμὴ
πῶς ἐπέρασαν, κωθῶνι,
μαύρων χρόνων στεναγμοί,
τῶσα βίασαν καὶ πόνοι.

Ἄνομισα κί ἐγώ, καυμένη, πῶς ἡ Κρήτη σὰν δρομάς
ἔτρεξε στὴν ἀγκαλιὰ μας κί ἔνα γίνηκε μ' ἐμάς.
Ἄνομισα κί ἐγώ μὲ τῶσους Φαουλιὲς πρελλοπαντιέρα,
πῶς ἀνέτειλ' ἐπὶ τέλους τῆς ἐνώσεως ἡμέρα.

Σύλλογοι καὶ Σωματεῖα σήκωναν τὰ λαβάρω των
κί ἦτον ἄμετρ' ἡ χαρὰ των.

Ἦσαν οἱ δα κρυσμένοι, κί ἄκουες δοῦς ἀντάρα,
λόγους πανηγυρικούς,